

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

GÁL kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(62631/11. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2014. március 11.

VÉGLEGES

2014.06.11.

Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával vált véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Gál kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Guido Raimondi, *Elnök*,

Işıl Karakaş,

Sajó András,

Nebojša Vučinić,

Helen Keller,

Egidijus Kūris,

Robert Spano, *bírák*

és Stanley Naismith, *Hivatalvezető*

2014. február 11-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (62631/11. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Gál György („a kérelmező”) 2011. október 3-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Ábrahám D., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmező az Egyezmény 5. cikke 1. bekezdésének (c) pontja, valamint az 5. cikk 4. bekezdése alapján azt állította, hogy előzetes letartóztatása alatt bizonyítási indítványait figyelmen kívül hagyták, illetve nem foglalkoztak azokkal kellő időben, ezért letartóztatása indokolatlanul elhúzódott. Azt is panaszolta, hogy – a 6. cikk 1. és 3. bekezdését megsértve – nem tartották tiszteletben a tisztességes eljáráshoz való jogát, mivel a hazai bíróságok jórészt figyelmen kívül hagyták beadványait és bizonyítékait, s mivel a büntetőeljárás ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódott. A kérelmező a 8. cikk alapján panaszolta a családtagjaival való kapcsolattartás korlátozását is panaszolta. Továbbá, a 13. cikk alapján panaszolta, hogy hatékony jogorvoslathoz való jogát megsértették, mivel a 2010. július 21-i határozat ellen benyújtott fellebbezését a részletes írásbeli fellebbezés benyújtása előtt utasították el.

4. 2012. február 13-án a kérelem közlésre került a Kormány felé.

A TÉNYEK

I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

5. A kérelmező 1954-ben született, és Budapesten él.

6. 2008. november 25-én csalás minősített esete és más bűncselekmények gyanúja alapján őrizetbe vették a kérelmezőt, aki akkor Budapest Főváros VII. kerület Önkormányzata Gazdasági Bizottságának az elnöke volt. Ezt követően ugyanezen összefüggésben büntetőeljárás indult a kérelmező néhány közeli munkatársa és ismerőse ellen is.

7. 2008. november 27-én a Pesti Központi Kerületi Bíróság a büntetőeljárásról szóló törvény 129. § (2) bekezdésének b), c) és d) pontja alapján elrendelte a kérelmező előzetes letartóztatásba helyezését. A kérelmező védőügyvédje azt kérte, hogy amennyiben kényszerítő eszköz alkalmazása elkerülhetetlen, akkor ne letartóztatásba, hanem házi őrizetbe helyezték a kérelmezőt. A bíróság azonban úgy vélte, hogy a kérelmező terhére rótt cselekmények tárgyi súlyára, valamint a kérelmező külföldi kapcsolataira figyelemmel fennállt a szökés és elrejtőzés veszélye. A bíróság azt is megjegyezte, hogy további nyomozati lépések megtétele volt szükséges, és úgy vélte, hogy fennállt az összejátszás veszélye.

2008. december 8-án a Fővárosi Bíróság hatályában fenntartotta az elsőfokú ítéletet azzal, hogy a kérelmező szabadlábra helyezése esetén a bűnismétlés kockázata is fennállna. A bíróság megjegyezte, hogy a kérelmező bejegyzett munkaviszonnyal és rendszeres jövedelemmel rendelkezett, de a terhére rótt bűncselekményeket bünszervezet tagjaként, hosszú időn keresztül, a kérelmező és társai által alapított és működtetett gazdasági társaságokon keresztül követte el.

8. 2008. november 25-én és 27-én a Központi Nyomozó Főügyészség összejátszás veszélyére hivatkozva korlátozta a kérelmező személyes kapcsolattartását, így a családtagokkal való levelezést és személyes kapcsolattartást csak a Főügyészség felügyelete mellett engedélyezte számára. Telefonos kapcsolattartást csak védőügyvédjével folytathatott a kérelmező.

9. 2008. december 22-én a Pesti Központi Kerületi Bíróság nyomozási bírója a büntetőeljárásról szóló törvény 129. § (2) bekezdésének b) és c) pontja alapján 2008. március 22-ig meghosszabbította a kérelmező letartóztatását. A bíróság megjegyezte, hogy a kérelmezőt csalás minősített esetével, vesztegetéssel és okirat-hamisítással gyanúsították meg. A bíróság észrevételezte, hogy a kérelmező magyarországi és külföldi befolyásos kapcsolataira, a szabadlábra helyezését követően várható nehéz anyagi helyzetére, valamint a terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyára figyelemmel a kérelmező rendezett családi körülményei nem csökkentették a szökés és elrejtőzés veszélyét.

A bíróság továbbá megjegyezte, hogy az összejátszás és a nyomozásba történő beavatkozás veszélye reálisan fennállt, mivel adat merült fel arra vonatkozóan, hogy a kérelmező egy társával bizonyítékokat és terhelő

dokumentumokat kívánt eltüntetni, ilyen módon gátolva a folyamatban lévő nyomozást. Ezen „adat” azonban nem került bemutatásra.

A bíróság ugyanakkor egyetértett a védelem azon érvével, hogy a kérelmező az állított cselekményeket képviselőtestületi tagként követte el, így megbízatásának időközbeni megszűnését követően a bűnismétlés valós veszélye már nem állt fenn.

10. 2009. január 14-én a Fővárosi Bíróság hatályában fenntartotta az elsőfokú határozatot, de az érvelésbe belefoglalta a 129. § (2) bekezdés d) pontja szerinti bűnismétlés veszélyét is. A bíróság megjegyezte, hogy a kérelmező a terhére rótt cselekményeket hosszabb időn keresztül, szervezett módon, társaival szorosan együttműködve követte el. A bíróság hozzátette: a kérelmező annak ellenére követte el a terhére rótt cselekményeket, hogy munkaviszonnyal és rendszeres jövedelemmel rendelkezett – ami bűnöző életstílusra utalt.

11. 2009. március 24-én a Kerületi Bíróság a büntetőeljárásról szóló törvény 129. § (2) bekezdésének b), c) és d) pontja alapján két további hónapra meghosszabbította a kérelmező letartóztatását. Igazolásként a bíróság a kérelmező elleni bizonyítékokra, a várható súlyos büntetésre, a kérelmező külföldi kapcsolataira és ingatlanaira, a tanúk kérelmező általi befolyásolásának, illetve a nyomozás más módon történő hátráltatásának esetleges megkísérlésére, továbbá – a kérelmező társai által létrehozott gazdasági társaságokon keresztül állítólagosan elkövetett bűncselekmények folytatólagos és szervezett jellegére figyelemmel – a bűnismétlés veszélyére hivatkozott. A határozatot a fellebbviteli bíróság 2009. április 7-én hatályában fenntartotta.

12. 2009. március 27-én a kérelmező azt kérte, hogy telefonkapcsolatot létesíthessen feleségével. A kérelmet 2009. április 7-én elutasították. A kérelmező által tett panasz nyomán a Legfőbb Ügyészség úgy határozott, hogy a tilalomra már nincs szükség, és ügyészségi felügyelet mellett engedélyezte a kérelmező számára a telefonos kapcsolattartást.

2009. április 6-án a Központi Nyomozó Főügyészség elutasította a kérelmező további bizonyítás lefolytatására irányuló indítványát, nevezetesen egy ingatlanszakértő, P. úr kirendelését. A Főügyészség úgy vélte, hogy a kirendelés felesleges lett volna, különösen arra figyelemmel, hogy P. úr nem volt kirendelhető, mivel elképzelhető volt, hogy korábban részt vett a büntetőeljárás tárgyát képező tranzakciókban. A kérelmező sikertelenül nyújtott be fellebbezést.

13. A kérelmező előzetes letartóztatása a törvényben meghatározott időszakonként, 2009. május 26-án és augusztus 26-án a korábbi határozatokban hivatkozott indokokkal azonos indokok alapján meghosszabbításra került.

14. 2009. szeptember 3-án a kérelmező azt kérte, hogy ügyészségi felügyelet nélkül tarthasson kapcsolatot családjával. A Központi Nyomozó Főügyészség 2009. szeptember 10-én elutasította a kérést.

15. 2009. november 26-án a Fővárosi Bíróság tárgyalást tartott, és a kérelmező előzetes letartóztatását két további hónapra meghosszabbította.

A bíróság számos olyan bizonyítékra hivatkozott, ami a csalássorozatban történt valószínű kérelmezői részvételre utalt. Annak valószínűsítésére, hogy a kérelmező tárgyaláson való megjelenése csak a legszigorúbb megelőző intézkedéssel biztosítható, a bíróság a szökés és elrejtőzés veszélyére hivatkozott. A büntetőeljárásról szóló törvény 129. § (2) bekezdésének b) pontja (ld. a 27. bekezdést alább) alapján a bíróság észrevételezte, hogy a kérelmező külföldi kapcsolatokkal és ingatlanokkal rendelkezett, és vélelmezte, hogy az állított bűncselekmények jelentős pénzügyi háttérrel és személyes kapcsolatokat, továbbá „alvilági” támogatást előfeltételeztek, amely elemek együttesen „más okból” indokolták a kérelmező letartóztatását. Az újbóli bűnelkövetés veszélyét illetően a bíróság a kérelmező vélhetően bűncselekmények elkövetésével fenntartott luxus életvitelére, az állított bűncselekmények szervezett jellegére, továbbá arra hivatkozott, hogy a terhére rótt cselekmények ellenére továbbra is juttatást kapott azon Gazdasági Bizottságtól, amely az állított bűncselekmények keretében szolgált. A bíróság továbbá észrevételezte, hogy a kérelmező letartóztatásának fenntartása szükséges volt, mivel adatok merültek fel arra vonatkozóan, hogy a bizonyításfelvétel befolyásolásával a kérelmező hátráltatni próbálta a nyomozást, s mivel a kérelmező és más személyek közötti információcsere megakadályozása szükséges volt.

Továbbá, a bíróság mérlegelte, hogy ugyanezen cél elérésére kevésbé korlátozó intézkedés is alkalmas lett volna-e, és észrevételezte, hogy a kérelmező letartóztatása arányos volt a kérelmező tárgyaláson való megjelenésének biztosítására irányuló céllal.

A határozatot a Fővárosi Ítéletábra 2009. december 14-én hatályában fenntartotta.

16. 2009. december 3-tól a Központi Nyomozó Főügyészség a kérelmezőt fogva tartó börtönt (*Fővárosi Bv. Intézet*) bízta meg azzal, hogy határozza meg a kérelmező családjával történő kapcsolattartásának hosszát és gyakoriságát.

2009. december 4-ét követően a kérelmezővel szemben semmilyen különös korlátozás nem került alkalmazásra. Az általános szabályok szerint fogadhatott (maximum 60 perces) látogatásokat, hetente három alkalommal tíz perces telefonos kapcsolatot tarthatott, és családjával levelezhetett (amit naponta meg is tett).

17. A 2010. január 26-án tartott tárgyaláson a Fővárosi Bíróság a 2009. november 26-i határozatban foglalt indokokat megismételve újból meghosszabbította a kérelmező előzetes letartóztatását. A bíróság észrevételezte, hogy a kérelmező továbbra is a képviselőtestület tagja volt. A bíróság – a 2009. november 26-i végzéshez (ld. a fenti 15. bekezdést) hasonlóan – továbbá megjegyezte, hogy az ügy összefüggései olyanok

voltak, amik „más okból” indokolták a kérelmező letartóztatásának fenntartását.

A kérelmező arra hivatkozva fellebbezett, hogy önként és akkor tért vissza külföldről Magyarországra, amikor a nyomozás már folyamatban volt, s hogy semmilyen ok nem állt fenn annak feltételezésére, hogy szabadlábra helyezése esetén megszökne és elrejtőzne. Továbbá rámutatott, hogy a nyomozás már hosszú ideje folyamatban volt; mivel a szükséges bizonyítékokat a hatóságok már összegyűjtötték és a tanúvallomásokat már meghallgatták, nem állt fenn annak veszélye, hogy akadályozná a nyomozást.

2010. február 15-i határozatával a Fővárosi Ítéltábla hatályában fenntartotta az elsőfokú határozatot, hozzátéve, hogy a jelentős tárgyi súlyú bűncselekményekkel kapcsolatos eljárás lefolytatása olyan közérdek, ami a kérelmező személyi szabadsághoz fűződő egyéni érdekénél nagyobb súllyal esik latba.

18. Az előzetes letartóztatás 2010. március 25-én majd május 26-án ismét meghosszabbításra került. A bíróság elutasította a kérelmező ügyvédjének azon érveit, hogy a nyomozás eredménye nem támasztotta alá a kérelmező elleni ésszerű gyanú fennállását, a szökés és elrejtőzés, valamint az összejárás és ismételt bűnelkövetés veszélye pedig nem került valószínűsítésre. A bíróság meg volt győződve arról, hogy a kérelmező letartóztatásának fenntartása a szökés és elrejtőzés, továbbá az összejárás és a bűnismétlés veszélyére figyelemmel a 2010. január 26-i határozatban foglaltakkal azonos indokok alapján szükséges volt.

A 2010. május 26-i határozatot illetően, a kérelmező nyomban az ítélet kihirdetését követően szóban fellebbezett. A kérelmező ügyvédjének irodájába 2010. június 30-án érkezett meg az írásbeli határozat; a kérelmező 2010. június 29-én nyújtotta be az Ítéltáblához részletes írásbeli fellebbezését. A másodfokú bíróság azonban már 2010. június 28-án kibocsátotta határozatát.

A kérelmező fellebbezéseire válaszolva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az előzetes letartóztatás szükséges volt, s hogy – a védelem javaslataival szemben – enyhébb intézkedéssel nem volt helyettesíthető. A védelem azzal is érvelt, hogy a kérelmező állítólagosan képviselőtestületi tagságával összefüggésben követte el a bűncselekményeket, s hogy megbízatásának megszűnése után már nem volt abban a helyzetben, hogy újból elkövesse azokat. A védelem arra is rámutatott, hogy a kérelmező állítólagos tettestársának őrizetbe vétele után tért vissza Magyarországra, így nem volt ok annak feltételezésére, hogy elmenekülne. A bíróságokat azonban nem győzték meg ezek a beadványok.

19. 2010. július 21-én a Fővárosi Bíróság a szökés és elrejtőzés veszélyére hivatkozva – de az újbóli bűnelkövetés lehetőségére utalást kihagyva – meghosszabbította a kérelmező letartóztatását. A határozat kihirdetését követően a kérelmező és ügyvédje nyomban szóbeli

fellebbezést jelentett be. A másodfokú bíróság 2010. július 28-án – pusztán a szóbeli fellebbezés alapján – a meghosszabbítást fenntartó határozatot hozott.

Továbbá, a kérelmező ügyvédje írásban is benyújtotta a részletes fellebbezést. Ezt a beadványt a bíróság 2010. július 29-én kapta kézhez.

Az írásba foglalt elsőfokú határozatot a kérelmező ügyvédje csak 2010. július 30-án kapta kézhez.

20. 2010. november 9-én összesen huszonöt terhelt ellen 121 oldalas vádirat került benyújtásra a Fővárosi Bírósághoz. A kérelmezővel szembeni eljárás iratanyaga mintegy tízezer oldalnyi nyomozati anyagot foglalt magában.

21. 2010. november 22-én a Fővárosi Bíróság szökés és elrejtőzés veszélyére hivatkozva – amely veszélyt a bíróság szerint a kérelmező terhére rótt cselekmények tárgyi súlya, a várható büntetés súlyos volta, valamint a kérelmező külföldi kapcsolatai támasztottak alá – ismét meghosszabbította a kérelmező letartóztatását. A bíróság ugyanakkor megállapította, hogy a nyomozás lezárult, a vádirat benyújtásra került, s a kérelmező már nem töltött be semmilyen tisztséget a képviselőtestületben, ilyen módon egyetlen elem sem támasztotta alá azt a gyanút, hogy megkísérelné a bizonyítékok elrejtését, vagy megpróbálna összejátszani a tanúkkal. Az ügyiratok szerint a bíróság nem fontolta meg enyhébb intézkedés – például házi őrizet – alkalmazását.

22. 2011. január 25-én a Fővárosi Bíróság elrendelte a kérelmező óvadék ellenében történő szabadlábra helyezését, megállapítva, hogy a kérelmező öt kiskorú gyermek apja volt, s hogy állítólagosan képviselőtestületi tisztségével összefüggésben követte el a bűncselekményeket, amely tisztsége már megszűnt, így a kérelmező pénzügyi és közigazgatási kapcsolatai is megszűntek. A bíróság az óvadék összegét 100.000.000 forintban (332.000 euróban) határozta meg. A kérelmező az összeg túlzott voltára hivatkozva fellebbezett, de sikertelenül.

Úgy tűnik, hogy az óvadékra vonatkozó intézkedés alkalmazására nem került sor, mivel a kérelmező nem volt abban a helyzetben, hogy ezt az összeget meg tudja fizetni.

23. Az elsőfokú bíróság 2011. május 13-i végzésével megszüntette a kérelmező előzetes letartóztatását, és házi őrizetbe helyezte a kérelmezőt azzal az indokkal, hogy családi körülményei rendezettek voltak, s kiskorú gyermekekről kellett gondoskodnia.

A Fővárosi Ítélszék – ügyészi fellebbezés nyomán hozott – határozata alapján azonban 2011. június 17-től a kérelmező ismét előzetes letartóztatásba került. 2011. június 16-i határozatában az Ítélszék fenntartotta, hogy a kérelmező tárgyaláson való megjelenéséhez fűződő érdek nagyobb súllyal esik latba, mint a kérelmező személyi szabadsághoz való joga, s hogy az előzetes letartóztatás meghosszabbítása nem tekinthető megelőlegezett büntetésnek. A bíróság meg volt győződve arról, hogy az

előzetes letartóztatást igazoló korábbi indokok továbbra is érvényesek voltak, és nem elemezte a letartóztatás mellett, illetve ellen szóló egyedi körülményeket.

24. A kérelmező Fővárosi Bírósághoz benyújtott, szabadlábra helyezés vagy kevésbé kényszerítő intézkedés alkalmazása iránti kérelmei sikertelenek maradtak. A védelem a letartóztatás alapjául szolgáló konkrét elemek hiányát, és a kérelmező családi körülményeinek figyelmen kívül hagyását hangsúlyozta. 2011. október 7-én a bíróság arra hivatkozva utasította el a kérelmező beadványait, hogy családi helyzete ellenére a szökés és elrejtőzés valós veszélye fennállt.

25. A kérelmező letartóztatását végül 2011. december 16-án szüntették meg.

26. 2012. február 24-én a bíróság csalás, vesztegetés, hűtlen kezelés, hivatali visszaélés és magánokirat-hamisítás elkövetésében bűnösnek találta, és nyolc év hat hónap szabadságvesztésre ítélte a kérelmezőt. 2012. október 10-én a Szegedi Ítélőtábla másodfokú ítéletet hozott. A kérelmező felülvizsgálati kérelme még folyamatban van a *Kúria* előtt.

II. RELEVÁNS HAZAI JOG

27. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény kimondja:

43. § (3)

„A fogva lévő terhelt jogosult arra, hogy

b) a hozzátartozójával vagy ... más személlyel szóban, személyesen felügyelet mellett, írásban ellenőrzés mellett érintkezzék. A hozzátartozóval való érintkezés kizárólag a büntetőeljárás eredményessége érdekében korlátozható vagy tiltható meg.”

129. §

„(2) A terhelt előzetes letartóztatásának szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény miatt folytatott eljárásban, és akkor van helye, ha

b) szökésének vagy elrejtőzésének veszélyére tekintettel vagy más okból megalapozottan feltehető, hogy az eljárási cselekményeknél a jelenléte másképp nem biztosítható,

c) megalapozottan feltehető, hogy szabadlábon hagyása esetén, különösen a tanúk befolyásolásával vagy megfélemlítésével, tárgyi bizonyítási eszköz, okirat megsemmisítésével, meghamisításával vagy elrejtésével megghiúsítaná, megnehezítené vagy veszélyeztetné a bizonyítást,

d) megalapozottan feltehető, hogy szabadlábon hagyása esetén a megkísérelt vagy előkészített bűncselekményt véghezvinné, vagy szabadságvesztéssel büntetendő újabb bűncselekményt követne el.”

131. §

„(1) A vádirat benyújtása előtt elrendelt előzetes letartóztatás az elsőfokú bíróságnak a tárgyalás előkészítése során hozott határozatáig, de legfeljebb egy hónapig tart. Az előzetes letartóztatást a nyomozási bíró alkalmanként legfeljebb három hónappal, összesen legfeljebb az előzetes letartóztatás elrendelésétől számított egy év elteltéig meghosszabbíthatja. Ezt követően az előzetes letartóztatást a törvényszék egyesbíróként eljárva, a nyomozási bíró eljárására vonatkozó szabályok szerint, alkalmanként legfeljebb két hónappal meghosszabbíthatja.”

186. §

„(1) Aki a nyomozási cselekményen jelen lehet, az arról készült jegyzőkönyvet nyomban megtekintheti.

(2) A gyanúsított, a védő és a sértett a nyomozás során is megtekintheti a szakvéleményt, az egyéb iratokat pedig akkor, ha az a nyomozás érdekeit nem sérti.

(3) A gyanúsított és a védő jogosult arra, hogy azokról az iratokról, amelyeket megtekinthet, másolatot kapjon.

(4) A sértettet illető egy, a tanú vallomását vagy egyébként személyi adatait tartalmazó, a nyomozás során keletkezett, illetőleg annak során beszerzett, benyújtott vagy csatolt iratról készült másolaton nem tüntethetők fel a sértett, illetőleg a tanú személyi adatai. Nem adható másolat az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság határozatának tervezetéről. Nem adható másolat az ügyész és a nyomozó hatóság között a 165. §, valamint a 165/A. § alapján keletkezett iratokról, kivéve azt, amely az ügyésznek és a nyomozó hatóságnak az ügyvel kapcsolatos jogi álláspontját tartalmazza - ideértve különösen a nyomozási cselekmény elvégzésére vonatkozó ügyészi utasítást tartalmazó iratot, feltéve, ha a megjelölt nyomozási cselekmény végrehajtásra került -, ha az nyomozási érdeket nem sért.”

195. §

„(1) Akire nézve az ügyész vagy a nyomozó hatóság feljelentés elutasításáról ... hozott határozata közvetlen rendelkezést tartalmaz, a határozat ellen a közléstől számított nyolc napon belül panasszal élhet.

(4) ... Az ügyész határozata elleni panaszt a felettes ügyész, a nyomozó hatóság határozata elleni panaszt az ügyész a hozzá érkezésétől számított tizenöt, megszüntető határozat esetén harminc napon belül határozattal bírálja el.

(5) ... A panaszt elbíráló határozat ellen további jogorvoslatnak ... nincs helye.”

211. §

„(3) [A bíróság ülésén az ügyész az előzetes letartóztatás elrendelésére vagy meghosszabbítására vonatkozó] indítványt megalapozó bizonyítékokat írásban előterjeszti, vagy szóban előadja. A jelenlevőknek módot kell adni arra, hogy az

indítványozó bizonyítékait - a 186. § keretei között - megismerjék. Ha az értesített nem jelent meg, de az észrevételét írásban benyújtotta, ezt a nyomozási bíró ismerteti.”

215. §

„(1) A nyomozási bíró határozata ellen az jelenthet be fellebbezést, akivel a határozatot közzölték. A kihirdetés útján közzölt határozat elleni fellebbezést a kihirdetés után [szóban] nyomban be kell jelenteni.

(5) Fellebbezésre tekintet nélkül [azonnal] végrehajtható a személyi szabadságot elvonó vagy korlátozó kényszerintézkedés elrendelése.”

28. A büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. törvényerejű rendelet kimondja:

118. §

„(1) Az előzetesen letartóztatott

d) hozzátartozóival és - az ügyész, a vádirat benyújtása után a bíróság jóváhagyásával - más személyekkel levelezhet, legalább havonta egy alkalommal fogadhat egy látogatót, és kaphat egy csomagot.

(2) Az előzetesen letartóztatott levelezési és látogató-fogadási joga - a védőjével való érintkezés kivételével -, valamint a csomagküldeményhez való joga a büntetőeljárás eredményessége érdekében korlátozható.”

29. A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet kimondja:

6. §

„(1) ... A fogvatartott a fogva tartással összefüggő ügyében ... személyes meghallgatást kérhet az intézet szervezeti egységeinek a vezetőitől vagy a parancsnoktól, hozzájuk írásban közvetlenül is fordulhat.

(2) A fogvatartott az (1) bekezdés szerinti döntés (intézkedés, határozat) ellen, vagy annak elmulasztása esetén panasszal fordulhat a parancsnokhoz. Ha a döntést a parancsnok ... hozta, a panaszt [a büntetés-végrehajtás országos parancsnoka] bírálja el.”

7. §

„A fogvatartott a fogva tartásával kapcsolatos ügyében – a 6. §-ban foglalt jogorvoslati lehetőségek mellett – közvetlenül fordulhat

a) a büntetés-végrehajtás törvényességi felügyeletét ellátó ügyészhez, kérheti az ügyész általi meghallgatását;

b) a fogva tartás alatt gyakorolható alapvető jogainak a sérelme esetén az alapvető jogok biztosához; ...”

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 5. CIKKE 3. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

30. A kérelmező azt panaszolta, hogy letartóztatása és annak meghosszabbítása nem volt indokolt, mivel a bíróságok nem tudtak olyan konkrét elemeket felmutatni, melyek alátámasztották volna az intézkedés szükségességét. A kérelmező az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdésére, a 6. cikk 1. bekezdésére, valamint a 6. cikk 3. bekezdésének (a) és (b) pontjára hivatkozott.

A Bíróság úgy véli, hogy a panaszt kizárólag az 5. cikk 3. bekezdése alapján kell megvizsgálni, amely kimondja:

„E Cikk 1. c) bekezdésének rendelkezésével összhangban letartóztatott vagy őrizetbe vett minden ... személynek joga van arra, hogy ésszerű időhatáron belül tárgyalást tartsanak ügyében vagy a tárgyalásig szabadlábra helyezték. A szabadlábra helyezés olyan feltételekhez köthető, melyek biztosítják a tárgyaláson való megjelenést.”

31. A Kormány vitatta a panaszt.

A. Elfogadhatóság

32. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének (a) pontja szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. A felek érvei

33. A kérelmező azt panaszolta, hogy a letartóztatását meghosszabbító határozatok nem voltak egyéniesítve, és nem valószínűsítették a szökés és elrejtőzés, összejátszás vagy bűnismétlés veszélyét. Továbbá, a határozatok nem tartalmaztak megfelelő értékelést a kevésbé szigorú intézkedések alkalmazásának lehetőségéről. Szerinte ezek a határozatok csupán a letartóztatása fenntartását célzó blanketta határozatok voltak.

34. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmező előzetes letartóztatása – a büntetőeljárásról szóló törvény 129. § (2) bekezdésének b), c) és d) pontjával összhangban – a kérelmező ügyével kapcsolatos specifikus tényeken alapult. Ezen rendelkezések szerint előzetes letartóztatás akkor rendelhető el, ha fennáll az összejátszás vagy az ismételt bűnelkövetés

kockázata, illetve, ha az elrejtőzés veszélyére tekintettel vagy más okból megalapozottan feltehető, hogy az eljárási cselekményeknél a terhelt jelenléte másképpen nem biztosítható.

35. Az egyes előzetes letartóztatási okokat illetően a Kormány úgy érvelt, hogy az összejátszás veszélyét az az adat támasztotta alá, amely szerint a kérelmező – kollégája segítségével – okirati bizonyítékot szándékozott megsemmisíteni, s a tanúvallomások tartalmát illetően egyeztetni kívánt a többi gyanúsítottal.

36. A szökés és elrejtőzés veszélyét illetően az igazságügyi hatóságok arra hivatkoztak, hogy a kérelmező külföldi ingatlanokkal és kapcsolatokkal, valamint jelentős anyagi forrásokkal rendelkezett, továbbá hogy egyik állítólagos tettestársát a kérelmező külföldi ingatlanának szomszédságában álló ingatlanban rejtőzködve találták meg. A bíróságok továbbá úgy vélték, hogy a kérelmező tárgyaláson való megjelenése „más okból” – nevezetesen a bonyolult személyi és anyagi viszonyok, a kérelmező terhére rótt cselekmények szervezett jellege, valamint amiatt, hogy a szóban forgó hálózat kinyomozása és feltárása a bűnszervezetek érdekével ellentétes volt – másképpen nem volt biztosítható.

37. Az ismételt bűnelkövetés veszélyét illetően a hazai bíróságok rámutattak az állított bűncselekmények folytatólagos jellegére és arra, hogy az ellene indított eljárás ellenére a kérelmező továbbra is juttatást kapott az önkormányzati bizottságtól.

38. Hasonlóképpen, a bíróságok a kevésbé kényszerítő intézkedések alkalmazásának lehetőségét is megvizsgálták, és úgy találták, hogy a kérelmező és társai közötti kapcsolattartás kizárása elsődleges fontosságú volt az összejátszás megakadályozása érdekében. A házi őrizetbe helyezés nem volt megfelelő, mivel nem tette lehetetlenné a kapcsolattartást. Továbbá, az óvadék ellenében történő szabadrálábra helyezés is csak azt követően vált lehetségessé, hogy a bíróságok megállapították a szökés és ismételt bűnelkövetés veszélyének elmúltát.

2. A Bíróság értékelése

39. A Bíróság megismétli, hogy esetjoga alapján a letartóztatás tartamának ésszerű volta nem ítéltető meg elvontan. Azt, hogy valamely vádlott előzetes letartóztatásának fenntartása ésszerű-e, minden esetben az ügy sajátos vonásainak figyelembe vételével kell megítélni. Elhúzódó fogvatartás egy adott ügyben csak akkor lehet indokolt, ha a közérdek valódi követelményének olyan specifikus jelei állnak fenn, amelyek – az ártatlanság vétele ellenére – nagyobb súllyal esnek latba, mint az Egyezmény 5. cikkében lefektetett, az egyéni szabadság tiszteletben tartását előíró szabály (ld. többek között *W. v. Switzerland*, 26 January 1993, § 30, Series A no. 254-A).

40. Elsődlegesen a nemzeti bírói hatóságokra tartozik annak biztosítása, hogy egy adott ügyben a vádlott előzetes letartóztatása ne haladja meg az ésszerű időtartamot. Ennek érdekében – az ártatlanság vélelmének elvére kellő figyelemmel – a hatóságoknak meg kell vizsgálniuk mindazon tényeket, amelyek az egyéni szabadság tiszteletben tartására vonatkozó szabálytól való eltérést igazoló közérdek valódi követelményének fennállása mellett vagy ellen szólnak, és ezen tényeket bele kell foglalniuk a szabadlábra helyezés iránti kérelmek tárgyában hozott határozataikba. A Bíróságnak alapvetően az e határozatokban felhozott indokok, valamint a kérelmező fellebbezéseiben előadott valós tények alapján kell eldöntenie, hogy az Egyezmény 5. cikkének 3. bekezdését megsértették-e. Az arra vonatkozó alapos gyanú fennállása, hogy a fogvatartott bűncselekményt követett el, az elhúzódó letartóztatás törvényességének elengedhetetlen, de bizonyos időn túl már nem elegendő feltétele. Ilyen esetekben a Bíróságnak már azt kell megállapítania, hogy a bírói hatóságok által felhozott egyéb indokok továbbra is igazolták-e a szabadságtól megfosztást. Ha ezek az indokok „relevánsak” és „elegendőek” voltak, akkor a Bíróságnak arról is meg kell bizonyosodnia, hogy a nemzeti hatóságok az eljárás során „különös gondosság”-gal jártak el (ld. *Labita v. Italy* [GC], no. 26772/95, § 152-153, ECHR 2000-IV).

41. A jelen ügyben a kérelmező előzetes letartóztatása 2008. november 27-től 2011. május 13-ig, a kérelmező házi őrizetbe helyezéséig tartott. A következő előzetes letartóztatás 2011. június 17-től 2011. december 16-ig tartott. A figyelembe veendő időszak összesen több mint két év és tizenegy hónap.

42. A kérelmező előzetes letartóztatásának első felében, azaz a vádirat 2010. november 9-i benyújtásáig terjedő időszakban a hatóságok úgy vélték, hogy az állított bűncselekmények szervezett jellegére, a bűncselekményekkel összefüggésben felmerült összegek nagyságára, valamint a kérelmező kapcsolatrendszerére figyelemmel megállapítható volt az összejátszás és bűnismétlés veszélyének fennállása. A bíróságok megjegyezték: „adat” merült fel arra vonatkozóan, hogy a kérelmező egy társával bizonyítékokat és terhelő dokumentumokat kívánt eltüntetni, ilyen módon akadályozva a folyamatban lévő nyomozást (ld. a fenti 9. bekezdést); az „adat” azonban nem került bemutatásra. Ezen a ponton a Bíróság megjegyzi, hogy a gyanúsítottal nem ismertetett elemekre történő bírósági hivatkozás aligha egyeztethető össze az önkényes szabadságtól megfosztással szembeni garanciák körében általában megkövetelt „fegyveregyenlőség” elvével. A Bíróság elismeri a „bűnügyi nyomozások hatékony lefolytatásának szükségességét, ami – a bizonyítékok gyanúsított általi manipulálásának, valamint az igazságszolgáltatás aláásásának megelőzése érdekében – a nyomozás során összegyűlt információk egy részének titokban tartását teheti szükségessé. Ez a törvényes cél azonban nem érhető el a védelemhez való jog lényeges korlátozása árán. Ezért a

letartóztatás törvényességének megítéléséhez nélkülözhetetlen adatot megfelelő formában elérhetővé kell tenni a gyanúsított ügyvédje számára” (ld. *Garcia Alva v. Germany*, no. 23541/94, § 42, 13 February 2001).

Továbbá, a bíróságok szerint a szökés és elrejtőzés veszélyének fennállását bizonyította a kérelmező terhére rótt cselekmények tárgyi súlya és a várható büntetés ehhez igazodó súlyos volta, valamint a kérelmező külföldi ingatlanai és az a tény, hogy a vádlott-társak egyike harmadik országba menekült.

Ebben a vonatkozásban a Bíróság megismétli: ha a bűnismétlés veszélyének fennállása meggyőző módon megállapítást nyer, akkor a bírói hatóságok a további bűncselekmények elkövetésére irányuló kísérletek megakadályozása érdekében szükségesnek találhatják a gyanúsított letartóztatásba helyezését, illetve letartóztatásban tartását. Más egyéb feltételek mellett azonban az is szükséges, hogy – az ügy körülményeinek, s különösen az érintett személy múltjának és személyiségének fényében – a veszély valószínű, az intézkedés pedig megfelelő legyen (ld. *Clooth v. Belgium*, 12 December 1991, § 40, Series A no. 225; and *Paradysz v. France*, no. 17020/05, § 71, 29 October 2009).

A szökés és elrejtőzés veszélyének a kérelmező terhére rótt cselekmények tárgyi súlyára figyelemmel történt hazai bírósági megállapítását illetően a Bíróság azt is megismétli, hogy már többször megállapította: ez az indok önmagában nem szolgálhat hosszú letartóztatási időszakok igazolására (ld. többek között *Ilijkov v. Bulgaria*, no. 33977/96, §§ 80-81, 26 July 2001; *Micha v. Poland*, no. 13425/02, § 49, 4 May 2006).

43. Az alább következő (44-48.) bekezdésekben tett megállapításokra figyelemmel a Bíróság a jelen ügy körülményei között szükségtelennek tartja a kérelmező ezen időszaki letartóztatását fenntartó végzések sztereotíp indoklásával (ld. *Mansur v. Turkey*, 8 June 1995, § 55, Series A no. 319-B), az egyéni körülmények figyelembe vételének elmulasztásával (ld. a fent hivatkozott *Labita v. Italy* ítélet 152. bekezdését), valamint a kérelmező ellen felhozott bizonyítékok alapos elemzésével (ld. *Stepuleac v. Moldova*, no. 8207/06, § 68, 6 November 2007) kapcsolatos panasz megvizsgálását.

44. A kérelmező előzetes letartóztatásának második (a nyomozás lezárását, s különösen a 2010. november 9-i vádemelést követő) szakaszát illetően a Bíróság úgy véli, hogy a bizonyítékok összegyűjtése, a nyomozás lezárása, és a vádirat benyújtása után az összejátszás veszélyét sokkal kevésbé relevánsnak kellett tekinteni (ld., *mutatis mutandis*, *Szeloch v. Poland*, no. 33079/96, § 93, 22 February 2001). Az összejátszás veszélyének hiányát valójában a hazai bíróságok ezen időszakban hozott határozatai is tükrözték. Hasonlóképpen, a kérelmező képviselőtestületi megbízatásának lejártát követően a hatóságok megalapozatlannak találták a bűnismétlés kockázatát (ld. a fenti 19. bekezdést). Valójában 2010. november 22. után csak a kérelmező szökésének és elrejtőzésének

veszélyére történtek hivatkozások (ld. a fenti 21. bekezdést). Ez utóbbi vonatkozásban azonban a Bíróságot nem győzték meg a Kormány érvei.

45. Ezzel kapcsolatosan a Bíróság észrevételezi, hogy 2011. május 13-án a hatóságok megszüntették a kérelmező előzetes letartóztatását, és házi őrizetbe helyezését rendelték el. Ügyészi fellebbezés nyomán azonban a másodfokú bíróság határozata 2011. június 17-től 2011. december 16-ig ismét letartóztatásba helyezte a kérelmezőt. A Bíróság különösen azt jegyzi meg, hogy a 2011. június 16-i határozat nem vette figyelembe a kérelmező szökését valószínűtlenné tévő személyes körülményeket, így a kérelmező családi hátterét (ld. *Neumeister v. Austria*, 27 June 1968, § 10, Series A no. 8). A hatóságok azt sem indokolták meg, hogy a kérelmező esetleges szökésének és elrejtőzésének veszélyével szemben miért nem alkalmaztak az előzetes letartóztatásnál kevésbé szigorú intézkedést. Az ilyen szempontú értékelés vagy indoklás hiánya még feltűnőbb annak fényében, hogy az óvadék ellenében történő szabadlábra helyezés már 2011. január 25-én megfontolásra került (ld. a fenti 22. bekezdést), 2011. május 13-án pedig a kérelmezőt ténylegesen házi őrizetbe helyezték.

Ezzel kapcsolatosan a Bíróság azt is megjegyzi, hogy a Fővárosi Bíróság 100.000.000 forintban (megközelítőleg 332.000 euróban) határozta meg az óvadék összegét. Nincs arra utaló bizonyíték, hogy az összegre vonatkozó döntés meghozatalát megelőzően a hazai bíróság – például a kérelmezőhöz intézett, a kérelmező anyagi helyzetére vonatkozó adatkérés útján – tett-e bármilyen erőfeszítést annak megállapítására, hogy az adott körülmények között mi minősült megfelelő óvadékösszegnek.

A Bíróság továbbá észrevételezi, hogy a kérelmező letartóztatásának fenntartásakor a bíróságok ismétlődően „más ok”-ra hivatkoztak (ld. a fenti 15. és 17. bekezdést). Ez az ok olyan elemekből tevődött össze, amelyek együttes hatása azt valószínűsítette, hogy a kérelmező által állítólagosan elkövetett bűncselekmények egy szerteágazó és potenciálisan az „alvilág”-hoz kapcsolódó tevékenység részét képezték. E megfontolás alkalmazásakor a bíróságok a büntetőeljárásról szóló törvény 129. § (2) bekezdésének b) pontjára hivatkoztak (ld. a fenti 27. bekezdést). A Bíróság számára azonban ez az érvelés – amely a tényleges helyzetre vonatkozó bizonyítható adatok hiányában a spekuláció határán mozog – nem felel meg a törvény betűjének, amely a hivatkozott törvényi tényállásban azt követeli meg, hogy a szökés és elrejtőzés indokán túli „más” ok tegye szükségessé a letartóztatás annak érdekében történő fenntartását, hogy a gyanúsított tárgyaláson való megjelenése biztosítva legyen. A Bíróság szerint azonban a bíróságok által hivatkozott indokok aligha értelmezhetők olyanként, mint amik a szökés és elrejtőzés veszélyétől eltérő ok fennállását bizonyítják.

46. A Bíróság úgy véli: a jelen ügy egyedi körülményei között – vagyis arra figyelemmel, hogy már óvadék is megfontolásra került, hogy a nyomozás lezárult és, főként, hogy a vádirat benyújtásra került – az a kérdés, hogy a letartóztatás fenntartása az Egyezmény 5. cikkének 3.

bekezdése alapján indokolt volt-e, alapos vizsgálatot igényelt (az 5. cikk 1. bekezdésével összefüggésben ld. *Darvas kontra Magyarország*, 19547/07. sz., 2011. január 11., 28. bekezdés).

47. A jelen ügyben azonban a Bíróság számára nehézséget okoz annak megértése, hogy a hatóságok hogyan folytatták le a megkívánt alapos vizsgálatot egy olyan helyzetben, amikor a legszigorúbb kényszerítő intézkedés hatálya alól egyszer már felmentett kérelmezőt újból megfosztották szabadságától, s ezt anélkül tették, hogy a bírók egyedi, azaz az ügyben felmerült új fejleményre utaló indokot hoztak volna fel az intézkedés alátámasztására. A Bíróság szerint önmagában a fejleményhiány automatikusan nem eredményezhette a kérelmező letartóztatásának fenntartását (ld. fenti 23. bekezdés).

48. A Bíróság úgy találja, hogy az eljárás ezen előrehaladott szakaszában egy hosszú letartóztatási időszakot követően meghozott, a kérelmező tárgyaláson való megjelenésének házi őrizettel történő biztosítását elrendelő határozatot visszavonó határozatot komoly indokokkal kellett volna alátámasztani, amely indokok Kormány általi előterjesztésére nem került sor. Következésképpen a Bíróság kénytelen azt a következtetést levonni, hogy a kérelmező előzetes letartóztatása – különösen annak második szakasza – az Egyezmény 5. cikke 3. bekezdésének megsértésével került fenntartásra.

Következésképpen a rendelkezést megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSEI

49. A kérelmező a 6. § 1. bekezdése alapján azt is panaszolta, hogy az ellene folytatott büntetőeljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az azon rendelkezésben foglalt „ésszerű idő” követelményével.

A Bíróság megjegyzi, hogy az eljárás öt éve és egy hónapja tart. Ezen időszak alatt három bírósági szinten foglalkoztak az ügygel, amely meglehetősen bonyolult volt. A Bíróság úgy véli, hogy az ügy bonyolultságára és a gyanúsítottak számára figyelemmel az eljárás teljes hossza még nem haladta meg az ésszerű időt, s nincs nyoma annak, hogy az eljárás során a hatóságok terhére róható késedelem vagy inaktivitás merült fel.

Ez a panasz nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének (a) pontja szerinti értelemben, s a panaszt a 35. cikk 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

50. A kérelmező továbbá panaszolta, hogy a családi látogatások, levelezések és telefonhívások tekintetében alkalmazott korlátozások az Egyezmény 8. cikkében biztosított, a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésének minősültek.

A Kormány azzal érvelt, hogy a kérelmező a büntetőeljárásról szóló törvény 195. § alapján panaszt tehetett volna emiatt a hatáskörrel rendelkező ügyészi hatóságoknak; a panasz a kifogásolt helyzet orvoslására alkalmas jogorvoslat volt. A kérelmező előterjesztette, hogy benyújtott ilyen panaszt, de eredménytelenül.

A Bíróság úgy véli, hogy a Kormány által hivatkozott jogorvoslat hatékony voltáról és kimerítéséről nem szükséges dönten, mivel ez a panasz az alábbi okok miatt mindenképpen elfogadhatatlan. A Bíróság észrevételezi, hogy őrizetbe vételétől 2009 decemberéig, azaz mintegy tizenhárom hónapig a kérelmező levelezését és látogatásait az ügyészi hatóságok felügyelték, s hogy telefonos kapcsolatot csak ügyvédjével tarthatott. Ezeket az intézkedéseket a hazai hatóságok az összejárás veszélyével indokolták.

A Bíróság úgy véli, hogy a kifogásolt korlátozások – amelyek törvényessége nem került vitatásra – a bűncselekmények megelőzésének törvényes célját szolgálták, s egy demokratikus társadalomban szükségesek voltak a kérelmezőt potenciálisan terhelő, fontos bizonyítékok változatlan formában történő megőrzésének biztosításához. Ebben az időszakban a súlyos csalással kapcsolatos nyomozás még folyamatban volt, és vádirat még nem került benyújtásra.

Az ezt követő időszakot illetően a Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmezővel szemben nem kerültek alkalmazásra specifikus korlátozások. Fogadhatott (maximum 60 perces) látogatásokat, hetente háromszor 10 perces telefonos kapcsolatot tarthatott, s az általános szabályok szerint folytathatott levelezést (amit meg is tett) (ld. a fenti 16. bekezdést).

A Bíróság meggyőződött arról, hogy a panaszolt intézkedések nem voltak aránytalanok, mivel a kérelmező számára először azt engedélyezték, hogy ügyészi felügyelet mellett fogadja családja látogatásait és leveleit, később viszont a jogszabályokban foglalt szabályok szerint gyakorolhatta kapcsolattartási jogát, amely szabályok nem voltak ésszerűtlenek.

Ez a panasz is nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének (a) pontja szerinti értelemben, s a panaszt a 35. cikk 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

51. A kérelmező azt is panaszolta, hogy letartóztatásával összefüggésben nem állt rendelkezésére az Egyezmény 13. cikkében megkövetelt hatékony jogorvoslat, mivel az illetékes másodfokú bíróság 2010. július 28-án, az írásbeli fellebbezés bírósághoz érkezése előtt határozott letartóztatása meghosszabbításáról.

A Kormány nem nyújtott be észrevételt a panasz érdemével kapcsolatosan.

A Bíróság észrevételezi, hogy a kihirdetés útján közölt határozat elleni fellebbezést a kihirdetés után nyomban, azaz szóban be kell jelenteni (ld. a fenti 27. bekezdésben idézett, a büntetőeljárásról szóló törvény 215. § (1) bekezdését). A szóban forgó ügyben a kérelmező és ügyvédje – ezen

szabályt alkalmazva – szóban fellebbezést jelentett be, s a másodfokú bíróság pusztán ezen fellebbezések alapján hozta meg határozatát (ld. a fenti 19. bekezdést).

Anélkül, hogy állást foglalna azon követelmény megfelelő voltáról, hogy a fellebbezést a kihirdetést követően nyomban be kell jelenteni, a Bíróság úgy véli, hogy az Egyezmény 5. cikkének 3. bekezdésével kapcsolatos megállapítására figyelemmel (ld. a fenti 48. bekezdést) a jelen ügyben sem a panasz elfogadhatóságát, sem érdemét nem szükséges külön megvizsgálni.

52. Végül, a kérelmező azt is panaszolta, hogy a további bizonyításfelvétel megtagadásával (ld. a fenti 12. bekezdést) a bíróságok – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértve – ellehetetlenítették a kérelmező tisztességes tárgyaláshoz való jogát.

A Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmező elleni büntetőeljárás a *Kúria* előtt még folyamatban van. Ezért az eljárás tisztességtelen voltával kapcsolatos panaszok idő előttiék, és azokat az Egyezmény 35. cikkének 1. és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

53. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

54. A kérelmező 100.000 euró nem vagyoni kártérítést követelt.

55. A Kormány vitatta az igényt.

56. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és ilyen címen 3.100 eurót ítél meg számára.

B. Költségek és kiadások

57. A kérelmező nem terjesztett elő költségtérítés iránti igényt.

C. Késedelmi kamat

58. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az 5. cikk 3. bekezdése alapján tett panaszt elfogadhatóvá *nyilvánítja*;
2. Az eljárás hosszával és tisztességtelen voltával (6. cikk 1. bekezdés), valamint a családdal való kapcsolattartással (8. cikk) kapcsolatos panaszokat elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 5. cikkének 3. bekezdését megértették;
4. *Megállapítja*, hogy a kérelmező által a letartóztatásával összefüggésben a 13. cikk alapján tett panasz elfogadhatóságát és érdemét nem szükséges külön megvizsgálni;
5. *Megállapítja*:
  - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 3.100 (háromezer-egyszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
  - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
6. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2014. március 11-én, a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
Hivatalvezető

Guido Raimondi
Elnök